

vrnem stare čevlje, katere ste nekdanj dali ubozemu Viljemu Brusu, a on vam jih plačati ni mogel.“

„Da te vender!“ reče stari poštenjak, „ali si vže zopet tukaj? nu bolje nekaj, nego nič,“ to rekši, stopi iz hiše pred zalo kočijo, ki je stala zunaj pred vrati.

„Tukaj imate čevlje,“ reče lepo opravljeni gospod, sedeč v kočiji, ter mu podá zaboječek. „Ker so preveč obnošeni in raztrgani, spravil sem jih v ta zaboječek, da se niti jeden kosec ne izgubi od njih.“

Črevljar je ves osupel gledal gospoda v kočiji, ki ni bil nihče drug, nego Viljem Brus. In ko je odprl zaboječek, našel je v njem res stare, raztrgane čevlje, ki so bili napolnjeni s samimi zlatniki (cekini). Predno se je mogel zahvaliti, oddrdrala je kočija, in iz nje je bilo slišati besede: „Spómnite se časi nekdanjega Viljema Brusa, ki je zdaj baron ter ima vsega dosti.“

Na prijaznem griči, ne daleč od mesteca N. sezidali so pozneje lepo, prostorno poslopje. Na črnej mramornej ploči zunaj nad velikimi vrati so bile vdolbene besede z zlatimi črkami: „Zavetišče domačim sirotam, katerim mesto N. ne more dati podpore.“

Takó se je osvétil (maščeval) baron Viljem Brus nad svojim rojstnim krajem, v katerem ste mu mati in sestra od gladi umrli. Tudi njemu je pretila enaka smrt, ako bi ga ne bil Bog otel pomanjkanja in bède. In nihče drug nego on je ustanovnik in podpornik rečenega zavetišča. V svojej oporoki je zapustil veliko vsoto v podporo ubogim sirotam svojega domačega kraja.

Petrovna.

—*—

Vladimir piše.

Vladimir je bil vrl in priden učeneec. Rad je hodil v učilnico, pridno se učil ter delal učitelju in starišem veliko veselja. Ob novem letu je napisal starišem sledeči listek:

„Preljubi stariši!

Neizmerno me veseli, da ste zdravi in veseli dočakali novega leta! Vzprejmite na ta veseli dan mojo pristrčno zahvalo za vse one dobrote, s katerimi ste v pretečenem letu tako obilo obdarovali mene, vašega še malozmožnega otroka. Vzprejmite pa tudi moje najiskrenejše želje, da bi Vam dobri Bog dal še mnogo mnogo let učakati v najboljšem zdravju, sreči in veselji tega veselega dné, katerega smo se toliko razveselili. Kolikor morem storiti s pridnostjo in pokornostjo, storiti hočem v mladem letu z najboljšo voljo, da bi delal Vam, preljubi stariši, čast in veselje. Rad priznavam, da Vas sem v pretečenem letu mnogokrat britko razžalil, ali verjemite mi, da obžalujem od vsega srca svojo nehvaležnost, ter Vas prosim: oprostite mi! Obetam, da svojo nehvaležnost popravim s tem, da Vam hočem pokazati v nastopnem letu, kako zeló Vas spoštuje in ljubi

Vaš

pokorni sin
Vladimir.